

Arrest

nr. 214 914 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid bij de verklaringen omtrent zijn identiteit, profiel, eerdere plaatsen van verblijf en het netwerk waarover hij beschikt. De Raad volgde deze beslissing bij arrest nr. 206 513 van 4 juli 2018.

In het kader van zijn huidig verzoek stelt verzoeker dat hij bij zijn profiel als landmeter blijft maar verklaart nu dat hij in werkelijkheid Afghanistan heeft verlaten in asad of sombulah van het jaar 1393 (= juli – september 2014 van de Westerse kalender) en dat hij iets meer dan een jaar lang in Iran is verbleven. De reden van zijn vertrek was dat er twee collega's van hem werden vermoord in de stad Kunduz. Hij vreesde dat hij hetzelfde zou overkomen als hij in de loop van zijn werkzaamheden de kant van de overheid zou kiezen tegen de landbouwers. Veel van deze landbouwers hebben zich namelijk aangesloten bij de taliban in die periode.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legde hij volgende documenten neer: zijn stemkaart van 2003-2004, elektriciteitsfacturen op naam van zijn vader van 24/09/1393 (= 15 december 2014) en 02/04/1397 (= 23 juni 2018), zijn bankkaart van Kabulbank, bankuittreksels van Kabulbank, een certificaat van een USAID-opleiding ICT in september 2013, en de enveloppe waarmee deze documenten naar hem werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een verwijzing naar een rapport omtrent terugkeerders naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan heeft verbleven in het dorp Charmgari, in het district Kunduz in de provincie Kunduz, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat

betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Gelet op het voorgaande is het betoog in het verzoekschrift over de veiligheidssituatie in casu niet dienstig.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij haar verklaringen heeft aangepast, namelijk dat zij Kunduz heeft verlaten en in Iran heeft verbleven. Verzoekende partij is van oordeel dat diende onderzocht te worden of zij al dan niet in Iran verbleef en daarom een gehoor noodzakelijk is. Volgens verzoekende partij moet de zaak teruggestuurd worden naar het CG.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 12 november 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en bepaalt van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat de huidige verklaringen van verzoekende partij, namelijk dat zij in werkelijkheid een jaar voor de val van Kunduz, dus in 2014, Afghanistan heeft verlaten nadat twee van haar collega's zijn vermoord en dat zij langer in Iran heeft verbleven dan zij beweerde tijdens haar eerste verzoek, niet volstaan om als nieuw element een heroverweging van haar verzoek te doen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid bij

de verklaringen omtrent uw identiteit, profiel, eerdere plaatsen van verblijf en het netwerk waarover u beschikt. Dit werd bevestigd door de RVV op 04 juli 2018. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Het feit dat u in het kader van uw huidige procedure opnieuw verwijst naar een variant op dezelfde vrees die zou voortkomen uit uw profiel als landmeter van de overheid, wijzigt hier niets aan. Dat u al een jaar eerder, in asad of sombulah van het jaar 1393 (= juli – september 2014 van de Westerse kalender) vertrokken zou zijn, en niet in eind september of begin oktober 2015 zoals u voordien verklaarde, verandert de beoordeling van uw eerste verzoek niet wezenlijk. U hebt toen doorheen uw verklaringen immers niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk als landmeter voor de overheid aan de slag was. Dat u nu beweert dat u in de zomer van 2014 Afghanistan hebt verlaten (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15) kan geen ander licht werpen op de vastgestelde bedrieglijkheid van die verklaringen. U bleek namelijk net zo onwetend over gebeurtenissen die zich in uw vakgebied hebben voorgedaan voor de zomer van 2014 als degene die na dat ogenblik plaatsvonden. Dat een werknemer van de Afghaanse staat met uw opleidingsniveau beter vertrouwd zou zijn met de Afghaanse kalender dan uit uw verklaringen blijkt, staat eveneens vast. U slaagde er tijdens uw vorige procedure ook niet in om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over uw werkzaamheden. Dat u nu beweert dat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te wijten zou zijn aan de omstandigheid dat u slechts 5 jaar als landmeter hebt gewerkt, en geen 6 jaar, is een post factum uitleg die op generlei wijze kan verschonen dat niet aannemelijk kon maken dat u ooit als landmeter in Kunduz hebt gewerkt. Dat u een kleine aanpassing doet in uw verklaringen om uw gebrek aan kennis omtrent uw beweerde regio van herkomst in een ander licht te plaatsen, laat tevens de vaststelling ongemoeid dat naast uw verklaringen over uw eerdere verblijfplaatsen ook die over uw profiel, identiteit en netwerk ongeloofwaardig geacht werden, hetgeen bevestigd is door de Raad.

Het is evenmin ernstig dat u nu verklaart de taliban te vrezen omdat in 1392 (= 2013/2014 in de Westerse kalender) twee van uw collega's te Kunduz werden vermoord (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15). In de eerste plaats is dit een blote bewering die door geen enkel element in het administratief dossier wordt ondersteund. Het Commissariaat-generaal heeft geen enkele informatie over dergelijk incident kunnen terugvinden, en kan deze moorden dus noch bevestigen, noch ontkennen. Dat u deze gebeurtenissen tijdens uw vorige procedure onvermeld hebt gelaten, terwijl u uitdrukkelijk werd gevraagd of uw collega's problemen gekend hadden met de taliban, valt op geen enkele manier te rijmen met uw huidige verklaringen. Indien u werkelijk zoals u nu verklaart alleen leugenachtige verklaringen hebt afgelegd omdat u op basis van dubieuze adviezen uw verblijf in Iran probeerde verbergen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15) had u geen enkele reden om de feiten die aan de basis van uw vrees jegens de taliban zouden liggen te verzwijgen. Deze staan namelijk los van uw verblijf in Iran en zouden enkel uw relaas ondersteund hebben. Het is dan ook geen afdoende antwoord dat u zegt deze vermoorde collega's niet ter sprake hebt gebracht omdat u al een andere vluchtaanleiding verzonnen had (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15). Dat u pas na een negatieve beslissing en een beroepsprocedure waarin deze bevestigd werd met deze incidenten op de proppen komt, wijst er op dat u slechts probeert de vastgestelde tekortkomingen in uw verklaringen post factum op te smukken. Aan uw huidige versie van de feiten kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden. Het valt ook niet in te zien hoe deze verschoning zou opgaan voor de vaststelling dat u over uw identiteit, eerdere plaatsen van verblijf en netwerk binnen Afghanistan geen klare wijn schonk tijdens uw eerste verzoek. Dat u in werkelijkheid een jaar lang in Iran zou hebben verbleven vormt tenslotte ook op geen enkele manier een obstakel voor uw terugkeer naar Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit hebt.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Diverse van deze documenten hebt u reeds voorgelegd in het kader van uw beroep in uw eerste procedure: uw bankkaart van Kabulbank, de uittreksels van uw rekening daar, en het certificaat van de opleiding. Deze zijn dus reeds door de RVV behandeld en kunnen onmogelijk als nieuw element beschouwd worden in uw huidige procedure. De enveloppe die u voorlegt is hoogstens een indicatie dat u iemand kent in Afghanistan die deze documenten naar u heeft verstuurd, maar kan niet aantonen dat u altijd in Kunduz zou hebben gewoond. De stemkaart die u hebt neergelegd vergroot slechts de twijfels over uw identiteit. Volgens deze kaart, met opschrift "2003-2004" was u 18 jaar en dus stemgerechtigd op het ogenblik dat u deze kaart kreeg. U verwijst in de huidige procedure naar het taskara dat u hebt neergelegd tijdens uw eerste procedure en waarvan u overigens nog altijd niet het origineel hebt getoond. Volgens u beweest dit taskara dat u 29 jaar oud was op het ogenblik van uw gehoor dd. 19 mei 2017. In dat geval zou u slechts 16 jaar oud geweest zijn op het ogenblik van de verkiezingen, en op basis van de officiële gegevens van uw taskara niet hebben kunnen deelnemen aan de verkiezingen in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Het verdient nogmaals onder de aandacht gebracht te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt valse en

vervalste documenten in Afghanistan zeer frequent voorkomen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Overigens geeft u ook geen reden dat u dit identiteitsdocument nooit eerder hebt voorgelegd. Ook bij de elektriciteitsfacturen die u voorlegt moet de bedenking gemaakt worden dat dergelijke documenten eenvoudig te vervalsen zijn. Bovendien zijn deze slechts een indicatie van de woonplaats van uw vader. Gezien uw leeftijd en opleidingsniveau volstaat dit niet om aan te tonen dat u zelf tot uw vertrek uit Afghanistan in 2014 in de stad Kunduz gewoond zou hebben.”

Louter herhalen dat zij haar verklaringen heeft aangepast, namelijk dat zij Kunduz heeft verlaten en in Iran heeft verbleven, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande pertinente vaststellingen die allen steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoekende partij er ter terechtzitting nogmaals op wijst dat een gehoor noodzakelijk was gelet op haar gewijzigde verklaringen, wijst de Raad er op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen (stuk 7, verklaring volgend verzoek d.d. 28 augustus 2018). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS